

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. XXVII. Vestes Sacerdotales debent benedici juxta ritum, qui
præscribitur in Pontificali Romano, idque à legitimo ministro, id est, ab
Episcopo, vel aliis habentibus à Pontifice facultatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Sect. 5. De solemn. Missa Sacrificii cerem. Concl. 27. 573

ut alii audiant Sacrum; si, inquam, diceretur: *Vel celebrandum tibi est sine Manipulo, vel statim moriendum.* Quid si diceretur: *Celebra sine Placenta?* Fortè & illam omittere non erit peccatum.

Quid si ergo ad hoc veniretur: *Aut Sacrificium offeres sine omnibus vestibus sacris, aut morieris?* Putant aliqui meliùs fore, ut sine Sacrificio corpus occideretur, quàm per Sacrificium anima moreretur. Rationem dant disparitatis, quia sine omnibus non evitabis scandalum, & irreverentiam magnam, sine aliqua dumtaxat evitari posse, probabilissimum est. Ita Tamburinus suprà n. 6. in fine secutus Suarium disp. 82. sect. 3. §. Secundo dicendum.

Sed hæc sententia Navarro videtur nimis dura. Sic inquit ille Auctor cap. 25. Manual. n. 84. Et peccat qui sine omnibus vestibus sacris, aut sine Corporalibus, aut sine libro, saltem continente Canonem, scilicet, *Te igitur*, usque ad Communionem, celebrat, juxta Sanctum Antoninum 3. part. tit. 13. cap. 6. §. 6. etiamsi Festum urgeret, juxta eundem ibidem: etiamsi aliter mortem vitare nequeat, secundum Caietanum 1. 2. qu. 69. art. 4. (quod nobis satis durum videtur) licet si celebrat, non fiat irregularis.

Navarrum sequitur Emanuel Sa correctus verb. *Missæ*, n. 13. dicens: Nec ob vitandam mortem quidam aiunt celebrandum sine vestibus sacris, aut libro; at meliùs alii, Ecclesiam non obligare cum tanto periculo. Hæc ille.

Huic sententiæ lubens subscribo, si solum agitur de transgressione legis Ecclesiasticæ. Nam ut communiter docent Theologi in tract. de Legibus; Lex humana non obligat cum periculo vitæ, aut alterius gravis nocementi, nisi actus justè præceptus, per se habeat hujusmodi periculum annexum, vel non observantia cedat in formalem contemptum legis, scandalum proximi, aut implicitam fidei abnegationem. Jam autem celebratio cum sacris vestibus per se non habet annexum periculum vitæ, ut clarum est, & aliunde fieri potest, ut celebratio sine vestibus sacris non cedat in formalem contemptum legis, scandalum proximi, aut implicitam fidei abnegationem; v. g. tempore persecutionis ad instantiam fidelium, ut fortes & constantes permaneant in confessione fidei.

Si dixeris; saltem est magna irreverentia tam tremendum Sacrificium offerre sine ulla veste sacra; magna, inquam, irreverentia contra præceptum naturale Religionis.

Respondeo; irreverentiam naturalem in pluribus casibus excusat necessitas mortis, aut alterius mali æquivalentis, ut patet quando ex metu mortis administratur Sacramentum indigno, suscipitur ab indigno &c. Cur non simili-

ter metus mortis posset excusare irreverentiam, quæ aliàs committeretur contra jus naturale celebrando sine vestibus sacris? Non video quid obstat.

Procul dubio ratio naturalis dicat, planè conveniens esse, ut res tam sacra, non communibus, sed sacris vestibus peragatur; attamen id esse omnino necessarium non convincit. Christus Dominus nonne sine his vestibus Sacrificium instituit & obtulit? Apostolos quoque à principio semper fuisse usos hujusmodi vestibus, idque benedictis, unde constat? Igitur tam forma artificialis harum vestium, de qua hæctenus facti egimus; necessaria est solo jure Ecclesiastico, quàm forma moralis, id est, benedictio, de qua superest questio; quomodo, & à quo fieri debeat. Pro Respon- sione erit

CONCLUSIO XXVII.

Vestes Sacerdotales debent benedici juxta ritum, qui præscribitur in Pontificali Romano, idque à legitimo ministro, id est, ab Episcopo, vel aliis habentibus à Pontifice facultatem.

Necessitas benedictionis luculenter patet tum ex can. *Vestimenta* 42. de Consecrat. dist. 1. ubi sic dicitur: *Vestimenta Ecclesiastica, quibus Domino ministratur, & sacrata debent esse & honesta*: tum ex continuo & universali usu Ecclesiæ. Et quis prudenter dubitet, an juxta ritum Pontificali Romani debeat fieri illa benedictio?

Statuentes (inquit Clemens VIII.) Pontificale prædictum nullo unquam tempore in toto, vel in parte mutandum vel ei aliquid addendum, aut omnino detrahendum esse, ac quoscumque qui Pontificalia munera exercere, vel alias que in dicto Pontificali continentur facere, aut exequi debent, ad ea peragenda & præstanda ex huius Pontificalis præscripto & ratione teneri, neminemque ex his, quibus ea exercendis, & faciendis manus impositum est, nisi formulis, que hoc ipso Pontificali continentur servatis satisfacere posse. Omnibus igitur &c. Hæctenus Pontifex Bulla: *Ex quo in Ecclesia Dei* 38. apud Cherubinum, & solet præfigi Pontificali.

Porro hujusmodi benedictionis legitimum ministrum esse Episcopum, lippis notum est atque tonforibus. Quid enim aliud clamat Pontificale Romanum? Quid aliud praxis Ecclesiæ? Quid consecratio Ecclesiarum, Altarium, & aliarum rerum que Chrismate unguuntur? Quid collatio sacerorum Ordinum?

Si,

§ 28. Vestes sacre necessitate benediciuntur, ut usus Ecclesiæ.

& Pontificali cum decretis observantur. Clem. VIII.

§ 29. Istius benedictionis minister ordinarius est Episcopus.

525. An ex metu mortis possit sacerdos celebrare sine omni veste sacra?

Tamburinus.

Suarez.

Sententia affirmans.

Navarrum.

S. Antoninum.

Caietanum.

Emanuel Sa.

526. cui subscribitur Auctor.

527. Objectio.

Responsio.

Si, inquam, jure ordinario competit Episcopis conferre Ordines sacros, consecrare Ecclesias &c. quantum magis benedicere vestimenta sacerdotalia? Neque enim hæc benedictio est Sacramentum, neque in ea intervenit unctio Chrismatis: ergo inferior aliis consecrationibus. Et ideo pluribus per privilegium Pontificum concessa. Quæris qui sint illi?

§ 30.
Ex privilegio Pontificum etiam alii.

Primum est Innocentii VIII.

Primum privilegium de hac re est Innocentii VIII. factum vivæ vocis Oraculo anno 1487. Congregationi S. Justinae de Padua (& consequenter Mendicantibus & participantibus cum illis) quo concessit Prioribus dicti Ordinis & Vicariis in absentia Prioris, & cuilibet habenti principale regimen cuiuscumque Monasterii posse benedicere Corporalia, vestimenta, cæteraque ornamenta Ecclesiastica ad cultum divinum pertinentia, & tam sui Monasterii, quàm etiam undecumque sint. Ita refertur in Compendio Privilegiorum dicti Ordinis folio 132.

§ 31.
Qui intelligantur nomine Vicariorum.

Ubi notandum ex Rodriguez tom. 1. qq. Regul. q. 19. art. 2. per Vicarios debere intelligi illos, qui specialiter eliguntur seu instituntur ad præsidendum & habendum principale regimen in absentia Guardianorum, non autem qui per accidens aliquando præsentuntur communitati.

Aliud est Leonis X.

Idem concessit Leo X. Fratribus Minoribus (& consequenter participantibus) quamvis pro suo usu tantum, Bulla: Religionis honestas apud Rodriguez 6. ubi sic lego: Cum sicut nobis nuper exponi fecistis, dudum felicis Recordationis Sixtus Papa IV. prædecessor noster vobis ut paramenta & ornamenta Ecclesiastica, ac Corporalia ac alia in quibus Chrisma non intervenit, benedicere possitis, gratosè concesserit &c. Nos igitur huiusmodi supplicationibus inclinati vestri Ordinis Generalibus & Provincialibus, Vicariis & Custodibus ac Guardianis pro tempore existentibus præfatis, ut omnia & singula . . . paramenta & ornamenta ac alia quaecumque ad divinum cultum, & usum vestrum necessaria, in quibus Chrisma non intervenit, pro vestro usu tantum solemnem benedictionem, ac etiam per Vicarium seu Guardianos aut alios ad hoc à vobis in vestris Capitulis Generalibus providè deputandis benedicere . . . libere & licitè valeatis, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus & indulgemus.

§ 32.
Circa quod notandum quid sit solemnem benedictionem.

Ubi nota primò, solemnem benedictionem esse illam, quæ incipit ab his verbis: *Adutorium nostrum in nomine Domini: Sit nomen Domini benedictum* &c. Quæ solemnitas verborum, licet de jure ordinario non pertineat nisi ad Episcopos, tamen per privilegia dictis Prælati communicatur.

Nota II. ex ea concessione probari, Guardianos & Priores conventuales posse benedicere Corporalia, ut constat ex istis verbis: *Ac alia quaecumque ad divinum cultum & usum vestrum necessaria, in quibus Chrisma non intervenit. Cer-*

tum quippe est in benedictione Corporalium non intervenire Chrisma. Ut omitam expressam fieri mentionem Corporalium in concessione Sixti IV. quam Leo refert & confirmat.

Tertium privilegium est Sixti IV. quo vivæ vocis Oraculo apud Rodrig. 12. concessit quòd Fratres Sacerdotes familiae nostræ possint benedicere paramenta altaris, & missalia indumenta, exceptis Corporalibus dumtaxat.

Distinguatur hoc privilegium à præcedenti, quia conceditur non tantum Prælati, eorumque Vicariis in illorum absentia, aut aliis simplicibus Sacerdotibus, specialiter ad hoc in Capitulis Generalibus deputandis; sed sine ulla restrictione aut limitatione quibuscumque Sacerdotibus Ordinis Fratrum Minorum; & per consequens omnibus cum illis communicantibus.

Et scio, inquit Portel verb. *Benedicere* in addit. n. 2. apud Patres Dominicanos istam concessione esse in usu & sic praticari, ut Sacerdotes ordinarii benedicant omnia proximè dicta, etiam si non sint Prælati. Quòd verò spectat ad Fratres Minores, credo illos non posse uti præfenti concessione. Nam Capitulum Generale, immò & ipse Generalis possunt præcipere, ne Religio utatur hoc vel illo privilegio, vel ut utatur hoc aut illo modo. At constat ex Collectore privilegiorum Mendicantium verb. *Benedicere* n. 16. quòd Capitulum Generale Meclinense (fortè Mechliniense) post Sixtum IV. decrevit & præcepit, quòd soli Provinciales, Custodes, & Guardiani benedicant ornamenta Ecclesiæ, & non alii; per quæ verba interdixit usum talis privilegii, vel potius restrictit illud ad solos Prælatos. Et ita puto servari in praxi in tota nostra Religione, saltem in hac mea Provincia, in qua nunquam vidi prædicta ornamenta benedici, nisi à Prælati. Hucusque Portel.

Verum quòd fuerit illud Capitulum Generale Meclinense, ignoro; quia illud non invenio inter cætera Capitula Generalia à primo Ordinis exordio usque ad annum 1633. nuper impressa Neapoli anno 1650. sub Titulo Chronologia historice legalis Seraphici Ordinis Fratrum Minorum.

Atque ut sic esset, Respondet Bruno Chafsaing de Privil. Regul. parte 2. tract. 7. c. 4. propositione 1. hanc prohibitionem in multis Provinciis Ordinis non fuisse receptam, præcipuè in Galliis, ac etiam si recepta supponeretur, postmodum aliæ constitutiones Ordinis factæ sunt, quibus dumtaxat Minores obligantur, & non aliis, illudque privilegium, sicut & cætera in suo robore firmum relinquunt, ut manifestè constat ex tenore constitutionum Segoviensium, quæ jam in dicto Ordine vigent cap. 8. §. 7. de Constitutionibus ibi: *Atque adeò expresse volumus, sancimus & decernimus, ut universi & singuli Fratres se ad hoc statuta*

Sect. 5. De solemn. Missa Sacrificii cerem. Concl. 27. 575

statuta instruant, & informant, quoniam omnia, & singula Statuta hucusque retroactis Capitulis & Congregationibus quomodocumque edita, omnino abolentes; annullantes, & revocantes, has dumtaxat Constitutiones, Decreta & Statuta in presenti Generali Congregatione ex illis selecta, unanimum consensu recepta & probata, & in hoc ordine disposita; volumus ac districte precipimus ab omnibus tam Prelatis quam Subditis integre, exacte atque inviolate servari. Certum est autem, quod hæc Constitutiones nullam de hac prohibitionem mentionem faciant.

536. Bruno putat praxim Ordinis esse contrariam.

Accedit, inquit Bruno, quod ab illo tempore concessionem & gratiam hujusmodi factæ sunt aliquibus Ordinibus, cum quibus in omnibus privilegiis Minores communicant, nec ulla ab eo tempore prohibitio eisdem non utendi à Capitulo Generali emanavit; quocirca usus & praxis in dicto Ordine conformis est privilegio. Hæc ille.

Sed quæ sint illæ concessionem, & quibus Ordinibus factæ, non loquitur; nec ego dicam, quia nullam invenio præter concessionem Innocentii VIII. de qua supra. Quantum ad praxim, scio Prælatos solere in nostra Provincia prædicta vestimenta benedicere: quid in aliis fiat, nescio. Interim per non usum nunquam perditur privilegium merè favorabile, quale hoc est, de quo disputamus, præsertim quando oritur ex ignorantia.

537.

Ex his patet responsio ad id, quod ex eodem Capitulo Meclinenfi addidit Collector Privil. supra dicens: Reperitur quoddam Statutum generale factum in Capitulo Meclinenfi sub forma sequenti: *Generale Capitulum determinavit & præcepit quod soli Provinciales habeant benedicere Corporalia. Et idem Provinciales, Custodes & Guardiani alia ornamenta Fratrum, Monialibus, & Tertiarijs, & nullo modo pro alijs extra Ordinem.*

Ac nostri Superiores benedicunt aliorum ornamenta.

Sanè video ego quotidie in hac Provincia contrarium praticari, Omnes enim Guardiani sine ullo scrupulo benedicunt Corporalia & alia ornamenta undecumque delata.

Et merito, quia constat de privilegio Innocentii VIII. non verò de eius revocatione aut limitatione, sive speciali per Capitulum Meclinense, sive generali per Decretum sacre Rituum Congregationis die 24. Augusti 1609. quod allegat Gavantus in Rubricis Missalis part. 3. Tit. 19. n. 22. addens renovatum fuisse in favorem Episcopi Spoletani die 30. Septembris 1628.

538. Negat Gavantus, Tamburini.

Propter hoc Decretum putat Gavantus supra, Superiores Regularium non posse benedicere paramenta Ecclesiarum sibi non subditarum. Nec obstat, inquit, consuetudo allegata à Tamburino de Iure Abbatum tom. 1. disp. 22. q. 2. n. 2. quam abrogavit & non obstatè declaravit eadem sancta Congregatio 18. Augusti 1629.

Ex simili Decreto 17. Julii 1627. docet idem Auctor nullo modo Sacerdotes simplices benedicere posse proprias vestes.

Sed quis non videt unico verbo responderi posse, hæc Decreta non constare authenticè; adeoque propter ista non aliter operandum; aut ab opere desistendum, quàm prius? Igitur sine scrupulo Superior Regularis benedicat Corporalia, & alia ornamenta Ecclesiastica, in quibus non intervenit Christina, undecumque delata; similiter simplex Sacerdos Regularis, exceptis Corporalibus dumtaxat.

sed oppositum est practice tantum.

Notat ibidem Gavantus n. 23. Episcopum non posse hanc facultatem delegare simplici Sacerdoti, ut colligitur ex Decreto sacre Rituum Congregationis sequentis tenoris: *Benedictio paramentorum, & altarum rerum pro usu Ecclesiarum, ut possit ab Episcopo delegari personis in Dignitate Ecclesiastica constitutis, conceditur; dummodo in eis non sit adhibenda sacra unctio &c.* Ita refert Barbosa in collectione Bull. verb. *Benedictio*. Quid autem erat opus hæc concessione, si potestas illa per se competat Episcopo?

539. An Episcopus possit hanc facultatem delegare simplici Sacerdoti? Barbosa.

Et ratio est; quia de potestate Ordinis est hæc benedictio: potestas verò Ordinis non potest ab Episcopo delegari, sicuti bene potestis jurisdictionis, argumento cap. *Aqua*, 9. de Consecrat. Eccles. ibi: *Licet Episcopus committere valeat, que jurisdictionis existant, que Ordinis tamen Episcopalis sunt, non potest inferioris gradus Clericis demandare.*

540. An benedictio illa sit actus Ordinis Episcopalis? Angelus.

Nihilominus qui negaret illam benedictionem esse actum Ordinis Episcopalis cum Angelo verb. *Benedicere*, n. 1. quia (inquit ille) competit Abbatibus ex consuetudine; consequenter cum illo diceret, quemlibet Sacerdotem de jure communi posse benedicere omnia illa, in quibus non intervenit Christina, & non sunt ei specialiter inhibita. Talia autem, secundum istum Doctorem, sunt vestimenta; quia in cap. *Vestimenta* 42. de Consecrat. dist. 1. ex quo probavimus supra necessitatem benedictionis, nihil dicitur de Episcopo.

Et aliunde inter illa, quæ sunt Ordinis Episcopalis, non enumeratur benedictio paramentorum, ut patet ex sequentibus verbis: *Quamvis Chorepiscopus & Presbyteris plurima cum Episcopis inferiorum communis sit dispensatio: quedam tamen auctoritate veteris legis, quedam novellæ & Ecclesiasticis regulis sibi prohibita novissime: sicut est Presbyterorum, & Diaconorum, aut Virginum consecratio; sicut constitutio altarum, ac benedictio vel unctio. Siquidem nec erigere eis altaria, nec Ecclesias, vel altaria consecrare licet; nec per impositionem manuum, fidelibus baptizatis vel conversis Hæreticis Paracletum Spiritum Sanctum tradere, nec Christina consecrare, nec Chrismate baptizantium frontes signare, nec publicè quidem in Missa quemquam penitentem reconciliare, nec formatas cuilibet epistolas mittere. Hac enim omnia illicita sunt Chorepiscopis.* Ita I. eo I.

Leo X.

D d d d Epistola

Epistolâ 86. aliâs 88. & refertur dist. 68. can. 4.

541.
Sententia
affirmans
non laicis
probat.

In quibus verbis, ut clarum est, nulla fit mentio benedictionis vestimentorum. Quo ergo jure probatur, illam benedictionem adeo propriam esse Episcopis, ut etiam ab his delegari non possit simplici Sacerdoti? Sanè aliud adferri nequit præter consuetudinem, & privilegia desuper concessa, quæ frustra forent, si hoc jure, vel consuetudine possent.

Interim qui negaret consuetudinem obligare, & assereret multa privilegia data esse ad sedandos scrupulos, ut non semel in hac Sectione diximus, non posset efficaciter redargui. Quid ergo? Ne in praxi recesseris à communi sententia, & non erraveris.

542.
Tamburinus.
An major
causa requi-
ratur ut ce-
lebretur si-
ne vestibus
sacris, quam
cum illis
nondum
benedictis.

Notandum præterea, quod docet Tamburinus de Sacrificio lib. 1. cap. 3. §. 2. n. 2. videlicet gravioris mali metum requiri, ut quis licite faciat Sacrum sine vestibus sacerdotalibus, quàm cum illis nondum benedictis. Ratio est, inquit, quia majoris scandali; majorisque irreverentiæ periculum est in illo, quàm in hoc modo celebrandi. Quis enim non magis scandalizetur, si videat Sacerdotem in vestibus communibus celebrantem, quàm si videat eundem celebrantem in vestibus sacerdotalibus, licet sciat nondum esse benedictas? Idem dic de irreverentia. Hæc ille.

543.
Sententia
negativa
probat.

Sed multa facile dicuntur, quæ difficulter probantur. Enimverò quomodo hæc doctrina consonat illi sententiæ, quam habet numero præcedenti, nimirum: Idem est uti vestibus non benedictis, ac nullis uti? Quod etiam docent Suarius disp. 182. scct. 3. §. secundo dubitari solet, & Fagundez de primo præcepto Eccles. l. 3. c. 23. n. 17. Quæ ergo ratio majoris scandali in uno casu, quàm in alio, si idem casus est?

Fateor periculum esse majus propter ignorantiam illorum, qui communiter assistunt Sacrificio, qui videntes Sacerdotem celebrantem cum vestibus sacerdotalibus, existimant, & quidem prudenter, illas esse benedictas; si tamen quispiam sciret non esse benedictas, & simul cognosceret benedictionem esse necessariam, non minùs scandalizaretur, quàm si videret alium sine vestibus celebrantem.

544.

Confimiliter quod spectat ad irreverentiam, cum Lex Ecclesiastica non obliget ad usum vestium non benedictarum, imò expressè illum prohibeat, quæ major irreverentia positiva invenitur in uno casu, quàm in alio? Neque etiam major irreverentia naturalis, id est, contra legem naturalem; quia hæc, ut patet, non potius requirit has vestes, quàm alias, dummodò sint honestæ, & tanto muneri seu actioni convenientes: quòd enim sint hujus vel illius figuræ, quamvis sit aliqua congruentia pro hac magis quàm pro illa, equidem tota necessitas oritur ex lege positiva. Si ergo illa sit una &

eadem, præcipiens per modum unius hujusmodi vestes benedictas, dico iterum tantum peccare contra illam legem, qui celebrat cum vestibus non benedictis, quantum si celebraret sine illis.

Hoc melius advertit Tamburinus supra n. 3. Sacerdotem non debere esse sollicitum in inquirendo, an vestes, aliæque Sacrificii instrumenta sint benedicta, nisi aliqua particularis ratio occurrat dubitandi. Quare rectè notant aliqui, quando hæc rei divinæ inservierunt de more, vel quando offeruntur à Parocho, nihil esse inquirendum. Nam sine urgenti ratione non possumus presumere Parochum, ad quem spectat illa cura, offerre vestes, vel alia instrumenta, quibus juxta præceptum Ecclesiæ non possumus uti, nemo enim præsumitur malus nisi probetur. Et aliunde quando de more inservierunt rei divinæ, præterquam quòd præsumi possit & debeat, quòd antea consecrata fuerint, jam hoc ipso ministerio, probabiliter saltem, consecrata permanserunt juxta superius dicta de calice & patena.

Nec obstat quòd non habeamus hic contactum illum Corporis & Sanguinis Christi, quia etiam in vestibus & aliis ornamentis non requiritur tanta consecratio. Unde non est improbabile sufficere eam consecrationem, quæ ex ipso sacro ministerio in illa redundat, inquit Tamburinus lib. 1. cap. 1. §. 4. n. 4. citans Gavantum in Rubricis Miss. p. 4. tit. 19. n. 21.

Sed perperam, ut ostendo ex his verbis: Reprehendit Possesinus de Officio Curati c. 2. n. 30. eos, & merito, qui assunt vestem sacerdotalem non benedictam vesti sacerdotali benedictæ, & eam dissiunt post Missam, putantes hoc sufficere vice benedictionis propriæ, quòd nullatenus est permittendum. Ita Gavantus, nullam rationem assignans, ut notat Tamburinus cap. 3. §. 3. n. 6.

Sed quid mirum? Nam sortè supposuit communioem & probabilioem sententiam, scilicet ex solo ministerio sacro non remanere vestes consecratas: saltem ex illa doctrina non sequitur Gavantum censuisse celebrationem sufficere vice benedictionis.

Cæteroquin vellem audire rationem, quare hoc nullatenus sit permittendum. Assignat illam Tamburinus; quia vel illa veste assuta uteris ex intentione sacrificandi in ipsa, & sic mortaliter peccas adhibendo Planetam non benedictam; vel illa uteris non ex intentione sacrificandi in ipsa, & tunc non benedicetur, quia benedicitur vestis ex ipso Sacrificio, in probabili illa sententia, quando vestis inservit Sacrificio: at non inservit Sacrificio illa, quam ex tua intentione licet materialiter tecum habeas, sicuti habes cæteras usuales vestes, nullo modo refers ad Sacrificium.

Confirmatur; nam si Episcopus benedictionem proferret præsentibus duabus Planetis, cum inten-

intentione benedicendi hanc, & non illam, certè hæc sola benedicetur, non autem illa: pari ergo modo (cùm, quod in re nostra facit benedictio, suppleat Sacrificium) si ad illam vestem Sacrificii benedictionem non refert, benedicta remanere non poterit. Hactenus Tamburinus.

548. Alius casus proponitur.

A quo peto; si Planeta serica nullo panno fulta benedicetur, & post benedictionem panno fulciretur, peto, inquam, licitum erit uti tali Planetâ animo sacrificandi in illa, etiam quâ fulta panno, & consequenter in ipso panno? Extrahatur rursus sive dissuatur pannus, nùm in ipso solo potero Sacrificare?

Si ergo tali modo Planeta non benedicta, benedictæ subduceretur, quidni sine peccato possem velle in utraque celebrare? Tali namque casu non celebros sine Planeta benedicta, quod solum est prohibitum. Hæc offero doctoribus examinanda & resolvenda.

Reliquum est, ut investigemus modum, quo amittitur benedictio vestium Sacerdotilium. Dico ergo:

CONCLUSIO XXVIII.

Amittunt vestes Sacerdotales suam benedictionem, quando ita franguntur, ut jam sint ineptæ ad suum consuetum usum.

549. Probatio Conclui.

Hæc Conclusio patet ex dictis de execratione calicis & patenæ; si enim calix & patena amittunt suam benedictionem quando ita immutantur, ut sine novo artificio sint inepta ad consuetum usum Sacrificii, quidni etiam vestes sacerdotales? Etenim sicuti illa benedicuntur in ordine ad usum Sacrificii, ita & hæc. Et veluti calix & patena moraliter destruuntur, quando sic immutantur, ut non facile sine novo artificio sint apta ad usum Sacrificii, ita quoque moraliter destruuntur vestes sacerdotales, quando sic franguntur, ut non facile sine novo artificio sint idoneæ ad usum Sacrificii. Quid ergo mirum si amittant suam benedictionem, cùm moraliter destruatur illud, quod antea fuerat benedictum? Ex quo sequitur

550. Alba amittit benedictionem per separationem manice a flura;

Corollarium Primum: si manicæ assuta separentur ab Alba, perditur benedictio, quia jam inepta evasit ad usum Sacrificii, nisi per novum artificio rursus manicæ assuantur.

Dices; possunt manicæ sine novo artificio facile aciculis affigi, ita ut possit utcumque Alba deservire.

Respondeo, non sufficit posse partes facile connecti ut retineatur benedictio; sed oportet quod sine novo artificio possint facile re-

cipere connexionem, qualem prius habebant; quia benedictio respiciebat partes taliter connexas: illa autem connectio artificialis non perditur moraliter, quamdiu partes possunt absque novo artificio eodem modo connecti. Hinc sequitur

Corollarium Secundum: si Alba sit ejusmodi ut ejus manicæ globulis vel funiculis ipsi connectantur (& eadem foret ratio Planetæ, cujus pars anterior resticulis interiori adnecteretur) per dissolutionem non amittit benedictionem. Quid miramur? Etenim calix tornatilis per separationem partium non amittit benedictionem. Quare? Quia post reunionem, quæ fieri potest sine novo artificio, remanet idem calix, & per consequens eadem vestis, quoniam eadem partes, & eodem modo connexæ.

551. fecis sunt. culis anne. 22.

Sed contrâ; etiam Alba, vel Planeta dissuta, post iteratam conjunctionem earumdem partium est eadem Alba, vel Planeta; argumento Leg. Qui res 98, §. Aræ ff. de Solut. & lib. ibi: *hic enim eadem navis est, quam te datum spondisti*, loquitur de navi, quam Dominus prius dissolverat, deinde iisdem tabulis compegerat.

552. Objectio.

Lex. 98. ff. de Solut.

Respondeo, esse eandem navim fictione juris in ordine ad solutionem. Accipe totum contextum: *si alienum hominem promisi, & is à Domino manumissus est: liberor. Nec admissum est quod Celsus ait, si idem rursus lege aliqua servus effectus sit peti cum posse; in perpetuum enim sublata obligatio, restitui non potest; & si servus effectus sit, alius videtur esse. Nec simili argumento usus est: ut si navem, quam tu promisti, Dominus dissolverit; deinde iisdem tabulis compegerit, tenebitur. Hic enim eadem navis est, quam te datum spondisti: ut videatur magis obligatio cessare, quam extincta esse. Homini autem manumisso simile fiet, si eâ mente dissolutam esse navem posueris, ut in alios usus converterentur tabula, deinde mutato consilio easdem compositas, alia enim videbitur esse posterior navis, sicut ille alius homo est. Ecce fictio juris; quid enim refert ad veram & physicam unitatem navis intentio dissolventis?*

Solutio.

Numquid si calix tornatilis dissolveretur eo animo ut partes converterentur in alios usus, ideo non esset idem calix, si postea mutato consilio rursus partes componerentur? Et si calix fixus dissolveretur eo animo ut deinde partes eadem componerentur, numquid ideo esset idem calix, compositus rursus novo artificio ex illis partibus? Non credo. Ergo similiter non erit eadem Alba, vel Planeta composita ex partibus prius dissolutis, est illo animo, ut rursus assuerentur, non erit, inquam, eadem illâ unitate, quæ requiritur, ut permaneat benedictio, quæ ipsi toto inhæret; & per consequens toto destructo, destruitur, nec resultat in ipsa re, tamen si eadem numero reproducta, utpote accidens planè extrinsecum.

553. Non est eadem Alba composita ex partibus prius dissolutis.